

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

Nu, dit is het gebod: Bekeert u, alle gij einden des aardrijks, en komt tot mij en wordt gedoopt in mijnen naam, opdat gij geheiligt moogt worden door het ontvangen des Heiligen Geestes, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor mij moogt staan. Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: dit is mijn evangelie.

Christus, 3 Nephi 27 : 20, 21. (Het Boek van Mormon.)

No 12.

15 Juni 1903

8ste Jaargang.

LIEFDE EN WET.

Door President JOSEPH F. SMITH, in de *Impr. Era*.

Indien men luisteren zoude naar al de klachten, die broederen geneigd zijn tegen broederen te maken, zoude de moeite nooit ophouden. Sommige menschen schijnen zoo gevormd te zijn, dat zij geen rust hebben tenzij zij een of andere klacht op het tapijt kunnen brengen, vergetende dat in deze wereld alle menschen onvolmaakt zijn, en wij vergeven en vergeten moeten, en toch voortgaan met lief te hebben, om werkelijk gelukkig te wezen.

Johannes, de apostel der liefde, maande de vroegere heiligen aan „elkander lief te hebben, want de liefde is uit God; en een iegelijk, die liefheeft, is uit God geboren, en kent God. Die niet liefheeft, die kent God niet; want God is liefde”. Dezelfde apostel ging verder, verklarende dat „Indien iemand zegt: Ik heb God lief, en haat zijnen broeder, die is een leugenaar: want die zijnen broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, dien hij niet gezien heeft?”

Het was het idee in het aloude Israël dat God gevreesd moest worden en dat iemands vijanden gehaat moesten worden. Omdat de Moabieten Israël niet met brood en water tegenkwamen op den weg, toen zij uit Egypte kwamen, en omreden Bileam gehuurd was om hen te vloeken, werd Israël geboden: „Gij zult hunnen vrede en hun best niet zoeken, al uwe dagen in eeuwigheid”. Maar Christus leerde, „Hebt uwe vijanden lief, zegent ze, die u vervloeken, doet wel dengenen die u haten, en bidt voor degenen die u geweld doen, en die u vervolgen”. Het was eene zijner hoofdleeringen, dat wij onze metgezellen liefhebben. Niet alleenlijk kwam hij tot den mensch met de groote leer van liefde op zijne lippen, maar hij leerde ons dat onze Vader in den hemel vol is van genade en liefde voor zijne schepselen — hij was niet de

streng Jehova dien Israël vreesde, maar de liefhebbende Vader, wien wij als kinderen naderen mogen, met zekerheid gevoelende, dat hij vol is van genade en liefde zoowel als van gerechtigheid en oordeel.

Laat ons in onzen omgang met elkander zoeken deze hoedanigheden te vereenigen, zooals zij in God vereenigd zijn, en geopenbaard in Zijnen Zoon, Jezus Christus, ons voorbeeld. Christus openbaarde ons den Vader als rechter en vader — de verlichaming van wet en liefde. De wet is onverbiddelijk; maar het is zoet te weten dat ze in het oordeel getemperd zal worden door de genade van eenen liefhebbenden, genadevollen Vader.

Gij hebt allen van den trotschen Romijn gelezen, een pasgekozen magistraat, met koninklijke kleederen versierd, zijn ivoren scepter dragende, en voorgegaan door de bijdragers, zijn zitplaats nemende op den troon, toen zijne twee zonen voor hem gebracht werden en beschuldigd van den misdaad van verraad. De trotsche Romijn toonde geene aarzeling in het uitspreken van het doodvonnis, en de twee jongelingen werden in de tegenwoordigheid des vaders omgebracht.

Dan hebben wij ook de geschiedenis van David, en zijnen rebeleerenden zoon. Zijne afscheidswaarden aan Joab, als hij aan de zijde van de poort stond en zijn leger zag uitkomen bij honderden en duizenden, waren: „Handelt mij zachtken met den jongeling, met Absalom”. De koning zat verlangend te wachten op tijdingen van den krijg. Ten laatste ontdekte de wachter een boodschapper, die naar de stad liep, en achter hem nog een anderen. De eerste koerier begroette den koning met verblijdend nieuws van overwinning. Maar David's eenige vraag was: „Is het wel met den jongeling, met Absalom?” De boodschapper gaf een voorzichtig maar ontwijkend antwoord: „Ik zag een groot rumoer, maar ik weet niet wat het was”. Toen kwam de tweede, en voor den koning knielende kondigde hij aan: „Mijnen heer den koning wordt geboodschapt, dat u de Heere heden heeft recht gedaan van de hand van al degenen, die tegen u opstonden”. Maar nog komt dezelfde vraag van David's lippen: „Is het wel met den jongeling, met Absalom?” Dan vertelt de boodschapper de waarheid en alles wat wij zien is een bejaard man, door zielefoltering bewogen, de steenen trap naar zijne kamer beklimmende, om daar te weenen, als hij henenliep het refrein van een gebroken hart herhalende: „Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och dat ik, ik voor u gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!”

Bij den Romijn was de vader verdwenen in den rechter, en bij David de rechter in den vader. Bethlehem, de stad Davids, werd de geboorteplaats van den Messias; en Rome werd de auteur van een groot systeem van rechtsgeleerdheid, en aldus stonden de steden evenver van elkander als de mannen die ze vroeger vertegenwoordigden — de eene was een natie van wet, de andere van godsdienst.

In Jezus en in den Vader zijn deze twee eigenschappen van liefde en wet saamverbonden. God is vader en rechter. In het evangelie van Christus zijn de twee denkbelden vereenigd — zijne besluiten zijn noch zwak noch onbarmhartig. Wij mogen met zekerheid weten, dat alle menschen terecht geoordeeld zullen worden, volgens de wet, welke getemperd zal worden door een rechtvaardig, genadig en liefhebbend Vader. Maar het is zijn recht te oordeelen. Ons is geboden elkander lief te hebben, en zelfs onze vijanden, en de wet te gehoorzamen. Ons is ook geboden: „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. Want met welk oordeel gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden; en met welke mate gij meet, zal u wedergemeten worden.” Dit is een goede raad voor den mensch, die immer klaagt. Laat er aan gedacht worden, dat daar waar noodzakelijk een oordeel tusschen broederen moet uitgesproken worden, het gegeven zoude worden op de wijze door den Heere voorzien, door Zijn priesterschap, Zijne geautoriseerde vertegenwoordigers. Individu's hebben geen recht zichzelf op te werpen als rechters over hunne metgezellen: „Wat ziet gij den splinter, die in het oog uws broeders is, maar den balk, die in uw oog is, merkt gij niet?”

Laat ons, broederen, elkander lief hebben, en geduld en verdraagzaamheid oefenen, oordeel mijdende behalve dan wanneer ons verzocht wordt het te vellen, en dan de wet temperende met de liefde eens vaders. De Heiligen der Laatste Dagen moeten bevordersaars zijn van beide wet en godsdienst, zooals het voorbeeld gegeven is in de rechtvaardigheid en genade van God.

Eene Profetie en hare Vervulling.

Geschiedenis van twee verdrijvingen uit Jackson graafschap, Missouri.

Door JUNIUS F. WELLS.

(*Vervolg van blz. 164.*)

Het was gedurende deze gevangenzetting van den Profeet dat de Heiligen uit den staat gedreven werden, en in het leiden van den afgedwongen uittocht, dat Brigham Young deze groote hoedanigheden van administratieve bekwaamheid aan den dag legde, welke hem naderhand zoo onderscheidde als de leider van het „Mormoonsche” volk.

Aangaande het volk van Jackson-graafschap, dat er achter bleef nadat de Heiligen uitgedreven waren, wie en wat waren zij? De geschiedenis van de stad Independence en hare naaste omgeving, is het beste antwoord. Tot aan het einde van den burgeroorlog — een geslacht na de „Mormoonsche” verdrijving — verkreeg de stad nimmer de bevolking en het gewicht, die de „Mormonen” haar hadden gegeven, en het land was algemeen bekend om zijne verwaarloozing en armoede, ofschoon het een waar Edensplekje op aarde innam. Het was algemeen bekend als de toevlucht voor

veedieven en paardedieven, het tehuis van onrust en misnoegen, van scheuring en tweedracht. Geen plek in de natie werd zoo verscheurd en van één gereten over de kwestie der slavernij. In geen plaats was de verbittering van het geschil vóór en tegen de Unie zoo hevig. Nauwelijks ééne familie was over deze kwesties vereenigd, en, toen de oorlog uitbrak, werden er in geen andere plaats zoovele huisgezinnen opgebroken, vaders tegen zonen vechtende, broeders tegen broeders. Evenwel kwam er nimmer uit dat land eene georganiseerde kracht van goeden naam voor de eene noch de andere zijde. Integendeel droeg het volk van dat land bij aan een laag type van een guerilla en een oorlogvoeren van aan de samenleving onttrokken sujetten, welke beide legers verachtten, en wat eindelijk tot eene kastijding en straf leidde, die de woorden eener profetie vervulden, en haren naam ophielden tot veroordeeling en bespotting der geheele wereld.

Dit gebeurde omstreeks in 1863, toen Generaal Ewing het militaire district, waarin Jackson graafschap gelegen was, commandeerde.

De praktijk van de guerillabenden, van heimelijk, als sluipmoordenaars, plotselinge aanvallen op de Unietroepen te maken, uit een hinderlaag, als zij marcheerden van punt tot punt, om dan te verdwijnen, werd zoo onverdragelijk, dat tot het nemen der uitgebreidste maatregelen besloten werd om het te stuiten. Deze beraamden de verwoesting van den snoodsten voorraad van de stroopersbenden. Het werd bevonden dat Jackson-graafschap de hoofdzetelplaats was alwaar fourage voor hunne paarden en voedsel voor de menschen en verwisseling van dieren en uitrusting heimelijk verschaft werden, als de gelegenheid en nood van de afvallige troepen het vereischte. Zelfs vrouwen en kinderen werden dikwijls ontdekt in het verleenen van bijstand en hulp aan deze troepen. Het geheele land werd allens beschouwd als een broeinest van verraders en spionnen, een toevluchtsoord voor sluipmoordenaars en roovers, wier moorddadig en onbeschaafd oorlogvoeren niet bestreden kon worden met de gewone regels en praktijken van eenen beschaafden oorlog, en dat tot zwijgen gebracht moest worden door middelen die krachtig zouden zijn, alhoewel wreed en onmeedoogend. Dit besluit leidde tot het uitvaardigen der beroemde „Generale Orders No. 11”, welke veel meer gepubliceerd en aangehaald is geworden, om reden de wijze en volledigheid harer tenuitvoerlegging, dan eenige andere order van den burgeroorlog. Zij is eveneens beroemd in de welsprekendheid en kunst, het thema verschaffende van vele wedstrijden en historische oraties van de lippen van Missouri's grootste sprekers; en is de inspiratie van de wijdberoemde schilderij van Bingham, haren grootsten schilder.

GENERALE ORDERS, No. 11.

HOOFDKWARTIER VAN HET GRENSDISTRICT,

KANSAS CITY, Mo., 25 AUGUSTUS 1863.

I. Alle personen, in Jackson-, Cass- en Bates-graafschappen, Mo.,

en in dat deel van Vernon in dit district inbegrepen, wonende, uitgenomen degenen binnen één mijl van de grenzen van Independence, Hickman's Mills, Pleasant Hill en Harrisonville wonende en uitgenomen degenen in dat deel van Kaw Township, Jackson-graafschap, ten noorden van Brush Creek en ten westen van de Big Blue, worden hierbij bevolen zich te verwijderen van hunne tegenwoordige woonplaatsen binnen vijftien dagen vanaf den datum dezes.

Zij die, binnen dien tijd, hunne loyaliteit vaststellen ten genoegte van den commandeerenden officier van het militair station, het dichtst nabij hunne tegenwoordige woonplaats gelegen, zullen van hem certificaten ontvangen, welke het feit hunner loyaliteit en de namen van de getuigen, door wie het bewezen kan worden, aantonen. Allen die zulke certificaten ontvangen, zullen vergund worden zich te verwijderen naar het een of ander militair station in dit District, of naar het een of het ander deel van den Staat van Kansas, uitgenomen de graafschappen aan de oostelijke grens van den Staat. Alle anderen zullen zich uit dit District verwijderen. Officieren, die het commando voeren over compagniën en detachementen, in de genoemde graafschappen dienstdoende, zullen toezien dat deze paragraaf dadelijk gehoorzaamd wordt.

II. Al het graan of hooi, op het veld of in de schuur, in het district van hetwelk de inwoners verlangd worden zich te verwijderen, binnen de uitgestrektheid van militaire stations, na den 9den September aanstaande, zal medegenomen worden naar zulke stations, en aldaar overgedragen aan de bevoegde officieren; en een rapport van de hoeveelheid, aldus overgedragen, gemaakt worden aan de Districtshoofdkwartieren, de namen van alle loyale eigenaren en de hoeveelheid van de van hen genomen producten nauwkeurig opgeveende. Al het graan en hooi, dat na den 9den September aanstaande in bedoelde districten gevonden wordt, niet geschikt voor bedoelde stations, zal vernietigd worden.

III. De voorzorgsmaatregelen van Generale Orders No. 10 van deze Hoofdkwartieren, zullen terstond met kracht ten uitvoer worden gelegd door officieren die in de deelen van de districten en aan de stations, welke niet onderworpen zijn aan de operatie van Paragraaf I van deze Order, en in het bijzonder in de steden Independence, Westport en Kansas City, bevel voeren.

IV. Paragraaf 3, Generale Orders No. 10, wordt herroepen aangaande allen die wapenen gedragen hebben tegen het Gouvernement in dit district sinds den 20sten Augustus 1863.

Krachtens order van Brigadier-Generaal Ewing.

H. HANNAHS, *Adjutant.*

De verwoesting van Jackson-graafschap onder de bovenvermelde order staat aangeteekend als een van de meest wreede en harde voorvallen uit den Burgeroorlog. Het verdrijven en voortjagen als een kudde dieren van vrouwen en kinderen van hunne brandende huizen, de vernieling van schuren, heiningen, stapels

en velden van hooi en graan, en het onder den voet vertrappen en vertreden door gewapende mannen en paarden, van bijna iederen morgen lands binnen de grenzen van het graafschap, liet hetzelfde woest, afschrikkend, een schouwspel om de tranen uit de oogen van de medelijdenden te persen, een doodstrijd van hen die zoo beroofd werden. Niets hieraan gelijk had er plaats gevonden sinds de verdrijving van de „Mormonen” van hetzelfde graafschap, in 1833.

Ik had het genoeg in het vroege gedeelte van dit jaar (1902). Hon. Leonidas M. Lawson, van de stad New York, vroeger een inwoner van Clay-graafschap, Missouri, te ontmoeten. De heer Lawson is een schoonbroeder van Generaal Doniphan, en op eenen avond in de Universiteits-Club, een avond die mij lang in de herinnering zal blijven, verhaalde hij mij omstandig vele deelen van de hier vermelde geschiedenis. Hij zeide, dat zijn vader hem in zijne jeugd van de onmenselijkheid der behandeling van het „Mormoonsche” volk door de inwoners van Missouri verteld had, en daarna vertelde hij mij van zijn bezoek aan Generaal Doniphan, in 1863; van hun gezamenlijk rijden door Jackson-graafschap, en van de gebeurtenissen, in den volgende brief vermeld, welken ik hem vroeg te schrijven. De heer Lawson is een man die hoog staat aangeschreven in zijn beroepsvak, een wetgeleerde van groote bekwaamheid, een redenaar, bekend in Missouri, New York en Londen, een man die wereldwijd bereisd is en van groote geleerdheid, wiens opmerkingen over zaken en menschen van gewicht en waarde geacht worden in de cosmopolitaansche kring waarin hij bekend is. Het was een genoeg hem, zonder vooroordeel voor of tegen de „Mormonen” de omstandigheden wel-sprekend te hooren verhalen, welke hij zoo kort, maar puntig, opgeschreven heeft in deze mededeeling:

(Wordt vervolgd.)

Van de andere Zijde.

In verschillende Hollandsche Nieuwsbladen is onlangs het bericht verschenen, dat de rechterlijke macht in Salt Lake City, Utah, een lid van de „Mormoonsche” Kerk had veroordeeld, wegens het uitoefenen van polygamie, tot drie jaren gevangenisstraf en eene boete van 500 dollars.

Sedert het oprichten der Kerk hebben heel vele schimpschriften over de „Mormonen” het licht gezien, welke later bleken niets anders dan loutere leugen te wezen. Ook dit bericht is van hetzelfde gehalte. Al de bijzonderheden omtrent het voorgevallene hebben ons nog wel niet bereikt, maar toch genoeg om te kunnen aantoonen hoe laag en valsch de bovenvermelde beschuldiging is. De bedoelde persoon heet Samuel R. Pruitt, te Ogden wonende, een man die ongeveer een jaar geleden zich van Indiana naar Utah begaf, alwaar hij zich metterwoon in Eden, een klein stadje in Weber-county, vestigde. Hij begon dadelijk het hof te maken aan

eene dochter van den heer Peter Shupe, en daar hij beweerde een ongehuwd man te zijn, van goed karakter, haalde hij haar spoedig over met hem te trouwen. Bijna onmiddellijk na het huwelijk begon hij haar te mishandelen en ten laatste poogde hij haar met een scheermes den hals af te snijden. Zij ontkwam evenwel, en toen juffrouw Shupe tusschenbeide kwam om hare dochter te beschermen, behandelde Pruitt haar op dezelfde wijze. Hiervoor werd hij gearresteerd en tot gevangenisstraf veroordeeld. Na de uitspraak van het vonnis kwam het door briefwisseling met de autoriteiten in Indiana aan het licht, dat Pruitt aldaar eene vrouw verlaten had, na haar mishandeld te hebben. De heer Shupe, de vader van het meisje, dat Pruitt zoo wreedaardig bedrogen had, diende toen de aanklacht van polygamie tegen hem in met het klaarblijkelijke gevolg dat de ellendeling de rechtvaardige straf voor zijne misdaad ontving.

Wat loopen de vijanden van de Heiligen der laatste Dagen toch hard, als zij zoo'n voorval tot hun voordeel kunnen aanwenden! De misdaad van Pruitt was eene van valsheid en bedrog; staat hij, van wien het bericht herkomstig is, veel hooger? Pruitt's leugen verwoestte het geluk eener vrouw en bracht droefheid in een achtenswaardig gezin. De bovenaangehaalde leugen heeft reeds zeven duizend mijlen ver zijnen weg gevonden, is in Engeland en in ons land door de pers overgenomen en zal ongetwijfeld in andere Europeesche rijken door de pers overgenomen wezen, speciaal in steden en plaatsen waar Heiligen der laatste Dagen gevonden worden, zoodat aan duizenden onrecht aangedaan wordt. In plaats van „de tegenstand tegen de propaganda van het Mormonisme in Amerika” te zijn, zooals het genoemd werd, wat de vervolging van den bigamist uitlokte, was het de klacht van den heer Shupe, die zelf een Heilige der laatste Dagen is. De misdadiger deed afstand van het voorloopig onderzoek, en het werd gedacht dat hij schuld bekennen zoude.

Het bovenaangehaalde bericht openbaart zoo duidelijk de verholgenheid der vijanden van de Heiligen der laatste Dagen. Het is omreden wij de waarheid hebben, dat er zulk een tegenstand verwekt wordt, maar ofschoon al de krachten van aarde en hel zoeken dit werk te overweldigen, zal het triomfeeren. Het zal nimmer verstoord worden noch aan een ander volk overgelaten worden, maar het zal in alle eeuwigheid bestaan.

Ontvangsten en Gaven van de vorige Eeuw.

De volgende aardige verzameling is samengesteld geworden, om de vooruitgang der menschheid in stoffelijke dingen, gedurende de laatste honderd jaren, aan te toonen.

De negentiende eeuw ontving van hare voorgangsters het paard, en vermaakte, als eene erfenis, het rijwiel, de locomotief en de automobiel.

Gedurende de vorige eeuw ontvingen wij de ganzepen en vermaakten de schrijfmachine.

Wij ontvingen de zeis en vermaakten de maaimachine.

Wij ontvingen de hand-drukkers, wij vermaakten de rotatiepers.

Wij ontvingen het beschilderd doek, wij vermaakten lithografie, fotografie en kleuren fotografie.

Wij ontvingen den weversstoel en vermaakten de katoen- en wolfabrieken.

Wij ontvingen de smeerkaars, wij vermaakten de elektrische lamp.

Wij ontvingen de galvanische batterij, wij vermaakten de dynamo.

Wij ontvingen de vuurslot-schietgeweren, wij vermaakten de Maxims.

Wij ontvingen het zeilschip, wij vermaakten het stoomschip.

Wij ontvingen de seinvuren, wij vermaakten de telefoon en draadlooze telegrafie.

Wij ontvingen gewoon licht, wij vermaakten Röntgen-stralen.

Het mocht eveneens gezegd worden, dat de negentiende eeuw van hare voorgangsters geestelijke duisternis, vormen van godsdienst zonder goddelijke kracht ontvangen heeft en aan de twintigste eeuw de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geeft, gevestigd door engelenbediening en openbaring van God. Zij ontving den Bijbel, het heilige verslag van vorige tijdsbedeelingen van het Evangelie, en vermaakt het Evangelie zelf, tezamen met den Bijbel, het Boek van Mormon, het boek Leer en Verbonden en de Paarl van Groote Waarde, allen de geschriften des Heeren bevattende.

Zij ontving de Joden, het aloude volk van God, als een vermaad, over-belast, bijna hopeloos ras, bijna geen civiele rechten bezittende. Zij geeft hen een vrij volk over in de meeste landen, grootelijks verrijkt, en met snelheid verenigd wordende onder den invloed van het Zionisme, en zich voorbereidende om naar Jeruzalem terug te gaan om hun deel in het groote werk der laatste dagen te vervullen.

De vorige eeuw ontving de vreeselijke leer van eene eindelooze foltering en hellevuur voor alle creaturen die sterven zonder wedergeboren te zijn. Zij geeft aan ons de leer, dat het Evangelie gepredikt wordt aan de dooden zoowel als aan de levenden, en zij geeft eveneens een toenemend lichaam van Heiligen die bezig zijn tempelen te doen verrijzen, alwaar doopen en andere heilige werken kunnen volbracht worden voor de dooden, opdat, als zij opstaan in de opstanding, de weg voor hen geopend zal zijn geworden om met de levende Heiligen zaligheid en het eeuwige leven te genieten.

Mill. Star.

Benoeming.

Ouderling Charles Wm. Wood is aangewezen in de Amsterdamsche Conferentie te arbeiden.

De Ster.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der laatste Dagen.

Onze Naam.

Nu en dan hooren wij van iemand, voor wien de naam „Heiligen” een steen des aanstoots is. Niet alleen stooten degenen, die niet tot de Kerk behooren zich er aan, maar zelfs sukkelen enkele leden ermede.

Heel veel van wat de Kerk leert is nieuw voor hen, die met den naam „Christenen” aangeduid worden. Een paar voorbeelden: het „Mormonisme” dankt zijn ontstaan aan de bediening van engelen. Is dit iets nieuws? Volstrekt niet. En toch bracht het veel opschudding teweeg toen de Profeet Joseph Smith verklaarde, dat er engelen aan hem verschenen waren, want voor het Christendom was het wèl iets nieuws. Het beginsel was echter bekerd in al de in den Bijbel beschreven tijdperken, zoowel vóór den Zondvloed als na die gebeurtenis. Zelfs lezen wij, dat een Heidensch hoofdman een bezoek van eenen engel ontving. Dan volgt een ander beginsel: dat een man door engelenbediening en openbaring geroepen moet worden met eene hooge en heilige roeping, om het werk des Heeren, prediken onderwijzen, waarschuwen, profeteeren, de menschen tot bekeering roepen enz., te doen. Was dat iets nieuws in de vroegere eeuwen? Zoo iets bestond er reeds vóór Mozes, zoowel als in zijne dagen en na dien tijd. In de dagen van Christus en in die der Apostelen waren deze dingen iets heel gewoons. Johannes de Dooper ontving langs dien weg zijne opdracht. Christus werd op deze wijze van zijne volmacht voorzien, en eveneens zijne Apostelen, Zeventigers en Ouderlingen. Later werden er nog anderen geroepen en onder de handen van hen, die de volmacht bezaten verordineerd, terwijl ze somtijds door vizioenen en openbaringen werden aangewezen om verordineerd te worden. In dezen tijd echter acht men het niet noodig. Zoo ook met den doop: velen denken, dat de doop door onderdompeling iets nieuws is, en toch leest men, dat de bedienaar van den doop en de doopeling beiden in het water *afdaalden*, waarna zij er weder uit *opklommen*. Verder, dat zij die in Christus Jezus gedoopt waren, met hem *begraven* waren door den doop in den dood. Op deze wijze zou men voort kunnen gaan om aan te toonen, dat heel veel van wat vandaag nieuw is voor de Christenwereld, inderdaad heel oud is.

Zoo is het ook met onzen naam. Hij is niet nieuw. Het volk van God wordt in de taal des Bijbels altijd door deze benaming onderscheiden. Enoch profeteerde: „Ziet, de Heere is gekomen met zijne duizenden *heiligen*. David bezigde hetzelfde woord; in de Hollandsche vertaling van den Bijbel heeft men het echter enkele malen overgezet met „gunstgenooten”. Daniël sprak van de heiligen

der hooge plaatsen, of de heiligen des Allerhoogsten, zooals het ook vertaald wordt. Toen de Heere in een gezicht Ananias aansprak, hem zeggende, naar de straat genaamd de Rechte te gaan, alwaar hij vragen moest in het huis van Judas naar iemand met name Saulus, van Tarsen, antwoordde de discipel te Damaskus: „Heere! ik heb uit velen gehoord van dezen man, hoeveel kwaad hij uwen *heiligen* in Jeruzalem gedaan heeft.” In de brieven van den Apostel Paulus vindt men telkens dezen naam vermeld. „Geliefden Gods, geroepene *heiligen*”, zegt deze Apostel, „deelt mede tot de behoeften der *heiligen*”. Nu reis ik naar Jeruzalem, dierende de *heiligen*, want het heeft dien van Macedonië en Achnáje goed gedacht eene gemeene handreiking te doen aan de armen onder de *heiligen*, die te Jeruzalem zijn”. Paulus noemt zichzelf den allerminste van al de heiligen. Aan de Filippenzen schrijft hij: „Groet alle *heiligen* in Christus Jezus. Al de *heiligen* groeten u”. Wij zouden op deze manier verder kunnen gaan, doch dit zou te vermoeiend worden voor den lezer. Dit willen wij nog zeggen: meer dan dertig malen vindt men het woord „heiligen” in de door Paulus geschreven brieven gebezigd, en niet eenmaal het woord „Christenen”.

Toch komt deze laatste uitdrukking wel in den Bijbel voor. Lukas, de schrijver van de Handelingen der heilige Apostelen, zegt, (hoofdst. 11 : 26): „En het is geschied. . . . dat de discipelen eerst te Antiochië *Christenen* genaamd werden.” Dit is de eenige plaats in den Bijbel, waar het woord Christenen gebezigd is. Door Petrus wordt nog gezegd: „indien iemand lijdt als een *christen*, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen deele” (1 Petr. 4 : 16). Eenmaal leest men dus, „Christenen” en eenmaal „Christen”, en dat tegen ruim vijftig malen „heiligen of „heilige”! Bovendien staat er dat de discipelen „Christenen” *genaamd* werden. Toont dit aan, dat dit hunne eigenlijke naam was? Neen. Omdat men ons „Mormonen” *noemt*, daarom is dit nog niet onze ware naam. Het woord is echter zoo algemeen geworden, dat zelfs de leden der Kerk voor het gemak er wel gebruik van maken. „Leef zooals het een Mormoon betaamt”. „wees een goed Mormoon”, zegt men vaak. Hoogstwaarschijnlijk heeft Petrus het woord „Christen” in dienzelfden zin bedoeld.

Het is dus niets buitengewoons, dat het volk van God in deze dagen den naam „heiligen” draagt. Zij die Gods geboden betrachten zijn de heiligen des Allerhoogsten. Leer en Verbonden, afd. 115, vers 5: „want aldus zal mijne kerk genoemd worden in de laatste dagen, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Oude en Moderne Schriften vermelden dien naam „heiligen” en allen die Gods geboden doen, zooals die openbaard zijn, komt hij toe.

Laat uw vrede niet afhankelijk zijn van den mond der menschen ;
want hetzij zij goed of kwaad over u oordeelen, gij zijt daarom
geen ander mensch.

THOMAS A. KEMPIS.

Wetten voor Geestelijke Ontwikkeling.

Door Ouderling B. H. ROBERTS.

Het volgende is overgenomen uit „The Gospel” (Het Evangelie.) In de voorafgaande hoofdstukken worden de eerste beginselen en geboden des Evangelies behandeld.
R.E.D.

Als iemand de beginselen aanneemt en de geboden gehoorzaamt, die ik nu behandeld heb, en ik hoop met voldoende duidelijkheid, en ze toegediend zijn door mannen die autoriteit van God hebben om in Zijnen naam te handelen, dan is hij wedergeboren uit het water en uit den Geest — geboren in het koninkrijk Gods en is hiervandaan een kind van God, een burger van Zijn koninkrijk.

En nadat, door onderwerping aan deze geboden, iemand geboren is in het koninkrijk, wilde ik den lezer indachtig maken, dat zijne positie in dat koninkrijk nauw gelijkvormig is aan het kind, dat pas geboren is in den natuurlijken staat in deze wereld. Het bezit al de eigenschappen, al de organen, al de lichaamsdeelen van een' man, maar zij zijn in eerste ontwerp, onontwikkeld. Het jonggeboren kind heeft oogen, maar het duurt eenigen tijd voordat het bekwaam is om voorwerpen te onderscheiden of om zelfs het vriendelijke gelaat van zijne moeder te onderscheiden. Het heeft ooren maar het kan geene geluiden onderscheiden; eene tong, maar het kan niet spreken; lichaamsdeelen, maar het kan niet staan of wandelen of loopen; noch heeft het macht over de spieren zijner handen en armen — het moet wachten op wasdom en sterkte voordat deze organen van rede en beweging ontwikkeld zijn.

Zijne eerste pogingen om eenige van deze organen te gebruiken, zullen noodwendig onvolkomen resultaten opleveren. De tong zal de eerste woorden slechts gebroken uitspreken; de eerste passen zullen ongelijk en waggelend zijn; de bewegingen der handen zullen ongeregeld en lomp wezen. Maar door voortdurende inspanning wordt de tong, die slechts woorden gebroken kon voortbrengen ten laats'e welsprekend en menigten volks luisteren betooverd naar hare muziek. De ongelijke, waggelende tred wordt eindelijk veranderd in de veerkrachtige tred en edele houding van de bevallige mannelijkheid. De handen die zoo lomp waren worden door oefening de handen van den bedreven handwerksman, bekwaam om alles uit te voeren wat zijn geest ook moge uitdenken.

Zoo is het met degenen, die pas zijn geboren in de kerk van Christus. Zij zijn, bij hunne geboorte, niet ten volle ontwikkelde mannen en vrouwen in de dingen Gods. Het is te verwachten, dat zij hebben te „wassen in de genade en in de kennis Gods.” Petrus spoorde de heiligen van zijne dagen aan alle naarstigheid te betoonen en bij hun geloof deugd te voegen; „en bij de deugd kennis; en bij de kennis matigheid; en bij de matigheid lijdzaamheid; en bij de lijdzaamheid godzaligheid; en bij de godzaligheid broederlijke liefde; en bij de broederlijke liefde liefde jegens allen.

Want zoo deze dingen bij u zijn, en in u overvloedig zijn," zeide hij, „zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van onzen Heere Jezus Christus." (II Petrus 1 : 5-8.) Zulke leeringen zijn toepasselijk voor de heiligen van deze of eenige andere tijdsbedeeling.

De jonggeboren heiligen zullen bevinden dat zij in eene nieuwe atmosfeer zijn, gevoelig voor nieuwe krachten die op hen werken, nieuwe machten in hen ontwikkelende: en zooals het jonge kind waggelt bij zijn eerste pogingen om te wandelen en menigmaal valt vóórdat het volkomen macht over zijne spieren verkrijgt — zoo zal het jonggeboren lid van Christus' kerk vele vergissingen en misschien misslagen maken in de dagen zijner kindsheid.

Om deze reden, dat het kind des koninkrijks niet moede zoude worden in zijne pogingen tot moreele en geestelijke ontwikkeling, heeft de Heer zijne lankmoedige en barmhartige goedheid tot degenen die trachten zijne geboden te bewaren, geopenbaard. En zoo zwak is het mensendom en zoo menigvuldig zijn hunne overtredingen van de wetten Gods, dat, hadden zij niet de herhaalde verzekering in de openbaringen betreffende Gods karakter, dat Hij traag tot toorn is, overvloedig in genade en lankmoedig, het hart van den mensch zwak zou worden en zijne pogingen tot geestelijke ontwikkeling zouden worden verlamd. Doch met deze feiten vast in hunnen geest geprent worstelen de menschen verder — zij bidden zonder ontmoedigd te worden.

Indien er eene worsteling is, waarin de wedloop niet voor den vlugste is, noch de strijd voor den sterkste, maar voor hen die volharden tot het einde, dan is het deze worsteling om het eeuwige leven.

„Hij die volhardt tot het einde, die zal zalig worden", waren de woorden van Jezus, en ik weet van geene andere voorwaarde tot zaligheid in het Evangelie van Christus overdacht, dan deze. „Wees getrouw tot den dooi", schreef Johannes aan de heiligen te Smyrna, „en ik zal u geven de kroon des levens". (Openb. 2 : 10) „Zalig zijn zij, die zijne geboden doen, opdat hunne macht zij aan den boom des levens" (Openb. 20 : 14), en van zulke passages zijn de schriften vol.

Daar is niet een groot ding dat de mensch kan doen om dan niet meer te doen en het eeuwige leven te verkrijgen. Na het binnenkomen in het koninkrijk Gods, op de wijze alreeds in deze bladzijden beschreven, is het regel op regel, hier een weinig en daar een weinig, dat de zaligheid zeker wordt gemaakt. Het is door vandaag eene verzoeking te wederstaan, morgen eene zwakheid te overwinnen, den volgenden dag booze verbinterissen te verzaken, en dus dag aan dag, maand na maand, jaar na jaar snoeiende, beperkende en uitroeiende dat hetwelk kwaad is in den aanleg, dat het karakter gezuiverd wordt van zijne onvolmaaktheden.

Noch is het genoeg dat iemand bevrijd wordt van kwaad. Hij moet goed doen. Hij moet zich omringen met omstandigheden die verwant zijn aan den gevoeligen invloed van den Heiligen

Geest, opdat hij niet mishaaagd moge worden en zich niet aan hem onttrekke; want wordt de Geest niet mishaaagd, zoo kunnen wij zeker zijn van zijne geestelijke of moreele ontwikkeling. Hij moet edele gevoelens aankweken door edele daden te verrichten — niet noodzakelijk groote daden, want de gelegenheid om wat de wereld groote dingen noemt te verrichten, komt maar zelden voor, voor den mensch op de gewone levensbaan; maar edele daden kunnen iederen dag gedaan worden; en iedere daad van deze soort brengt ons nader in harmonie met de Godheid. En „indien gij wenscht te gaan alwaar God is”, zeide de profeet Joseph, dan moet gij gelijk God zijn, of de beginselen bezitten welke God bezit, want als wij niet in beginsel naar God trekkende zijn, gaan wij van hem en trekken naar den duivel”. (Hist. van Joseph Smith, 10 Apr. 1842.)

Dus, door de booze neigingen van den aanleg te vlieden, aan de eene hand, en edele gevoelens aan te kweken aan de andere, kan een karakter gevormd worden dat goddelijk zal zijn in zijne eigenschappen en diensvolgens zal zijn bezitter bevoegd zijn om met God te wonen, en indien hij zoo is toebereid, is het buiten kwestie of zijne roeping en verkiezing is zeker.

Zondagschool-Schetsen.

JULI.

KINDERGARTEN-DEPARTEMENT. 4—6 JAREN.

Bepijnzingen voor den Onderwijzer. Her her-ontwaken.

Dertiende Les. Opwekking van den zoon der weduwe te Naïn (Lukas VII.)

Veertiende Les. Opwekking van Lazarus (Joh. XI.)

Vijftiende Les. Opwekking van het dochttertje van Jaïrus (Matt. IX; Lukas VIII.)

LAGERE AFDEELING. 7—8 JAREN.

Dertiende Les. De lang verloren Zoon Joseph, Gen. 44, 47.

Doel der Les. De Heere helpt een liefhebbenden, plicht betrachtenden zoon. Hij overwint het kwade met het goede.

Feiten: Jozef's broeders grootelijks vernederd — hij maakt zichzelf bekend — laat zijnen vader komen — de ontmoeting — des vader's vreugde — de vriendelijkheid des konings — Jacob zegent den koning — een tehuis in Egypte — dank en lof tot den Heere.

Veertiende Les Door een prinses gered. Mozes en Mirjam. Exodus 2.

Doel der Les. De Heere kan redden.

Feiten: Toestand van de Hebrëen (Israëlieten) — het wijze plan eener moeder — de waakzaamheid van een zusje — een Egyptische prinses vindt het kindje — geeft hem eenen naam — hoe Mirjam zijne eigene moeder bij hem bracht — voordeelen die Mozes had om grootgebracht te worden als een prins en door eene Hebreuwsche moeder onderwezen.

Vijftiende Les. Een machtige Leider voor God's volk. Mozes. Genesis 11, 15.

Doel der Les. De Heere gebruikt nederige menschen voor groote dingen.

Feiten: De Heere riep Mozes om Zijn volk uit de gevangenschap te bevrijden — Faraó's hardheid van hart — vele plagen gezonden — de laatste plaag — instelling van het Pascha — het doortrekken door de Roode Zee — Faraó en zijn leger verwoest — lofzangen.

EERSTE MIDDELBARE AFDEELING. 9—12 JAREN.

Dertiende Les. Alma en Amulek. Alma XIV : 15—29.

Algemeen Beginsel. — God beschermt Zijne dienstknechten.

Feiten: Het prediken van Alma en Amulek — Ammonihah — geloovigen verbrand — Alma en Amulek gevangen gezet — wreed behandeld — de gevangenis valt — Alma en Amulek bevrijd.

Veertiende Les. Wonderbare Bekeering. Alma XVIII : 14—43; XIX.

Algemeen Beginsel — Goedheid van God.

Feiten: Ammon — God geeft hem groote macht — een getrouw zending — predikt aan de Lamanieten — Koning Lamoni bekeerd — duizenden volgen.

Vijftiende Les. Anti Nephi-Lehies. Alma XXIII : 5—7; XXIV : 3—20.

Algemeen Beginsel. — Bekeering leidt tot godsvrucht.

Feiten: Volk van Anti-Nephi-Lehi — verbond om geen bloed te vergieten — begraven oorlogswapenen — weigeren zichzelf te verdedigen — velen worden gedood.

TWEEDE MIDDELBARE AFDEELING. 13—16 JAREN.

Dertiende Les. De verhuizing der Nephieten, onder Mosiah naar Zarahemla. Boek van Omni.

Veertiende Les. Het volk van Zarahemla — wie zij waren — vanwaar zij kwamen — Mulek. Boek van Omni; Helaman 6.

Vijftiende Les. Benjamin, koning der Nephieten — zijne regeering en bediening. Woorden van Mormon; Mosiah 1, 2.

THEOLOGISCHE AFDEELING. 17—20 JAREN.

Dertiende Les. Het einde van het Koninkrijk van Israël (773—721 v. Chr.)

De opvolgers van Jeróbeam II — anarchie in Israël — Israël schatplichtig aan Assyrië — noordelijk deel gevankelijk weggevoerd door Tiglath-Pilézer — Samarië door Sargon ingenomen — de tien stammen weggevoerd.

2 Koningen, hoofdst. 15—17.

Veertiende Les. De verloren Stammen en Moderne Openbaring.

Israël zal vergaderd worden — vergaderd op den top der bergen — vergaderd in vele landen — verloren stammen zullen hersteld worden — door hunne profeten geleid — zijn wij van Israël?

Deut. 30 : 1—5; Jer. 3 : 14, 15; 16 : 15, 16; 31 : 8, 12; I Nephi 10 : 12, 14; I Nephi 22 : 11, 12; Micha 4 : 1, 2; I Nephi 19 : 11; 21 : 8, 9, 11, 12, 18, 19; Ps. 107 : 1—7; Jes. 11 : 11, 12; 35 : 4—10; III Nephi 16 : 1—3; 18 : 4; 21 : 26, 28; Ether 13 : 4, 6, 11. Leer en Verb. 133 : 17—35; Zie Art. of Faith, lect. 17, noot 4; Stem tot Waarschuwing.

Vijftiende Les. De Regeering van Hizkia (726—698 v. Chr.)

Hervorming van Godsdienst — heiliging van den Tempel — het groote pascha — onderhoud der priesteren. — de Filistijnen verslagen — Sanherib's inval — zijne godslastering — dood van Hizkia.

II Kon. hoofdst. 18—20; II Kron. 29—32.

Notitie van Conferentie.

De Arnhemsche Conferentie zal gehouden worden Zondag 21 Juni a.s. Er zullen drie vergaderingen plaats hebben, respectievelijk om 10 uur, 2 uur en 6 uur, in het „Loge Gebouw”, Rijnstraat, Arnhem. Alle heiligen en vrienden worden uitgenoodigd deze bijeenkomsten bij te wonen, en dit wordt in het bijzonder verlangd van al de in die Conferentie wonende leden.

Inwijding van het Christiania-Huis.

Al de zendelingen worden uitgenoodigd de groote Conferentie bij te wonen, welke van 24 tot 27 Juli a.s. te Christiania, Noorwegen, gehouden zal worden, bij welke gelegenheid de toewijding van het nieuwe bedehuis, door de Kerk in die stad opgericht, plaats zal vinden. Natuurlijk moeten zij hunne eigen kosten dragen. De zendelingen, welke aan deze uitnoodiging gevolg wenschen te geven, worden verzocht dit zoo spoedig mogelijk aan den zendingspresident bekend te maken.

Dit nieuwe kerkgebouw is het eigendom der leden en is het tweede in de Scandinavische Zending; het eerste staat in Kopenhagen. Wij wenschen den heiligen te Christiania geluk met het gunstig resultaat hunner ernstige pogingen, en hopen dat ook wij ons eenmaal in het bezit van een dergelijk huis mogen verheugen.

Mededeelingen.

Maandag 1 Juni j.l. werd te Gouda eene vergadering gehouden, door zendelingen van Rotterdam belegd.

Het adres der zendelingen te Dordrecht is thans: Hoekstraat 16 *rood*.

Verzoek.

Alle leden der Kerk, die in Gouda of eenige andere plaats in ons land verwanten of vrienden hebben, worden, als het verlangd wordt dat zij door de zendelingen bezocht zouden worden, hierbij vriendelijk verzocht ons de adressen van die personen te doen toekomen, opdat de zendelingen hen zullen kunnen bezoeken.

Neen.

Gelukkig hij en vrij en vroed,
 Die neen durft zeggen, neen,
 Dat bondig woord, vol mannenmoed,
 Tot iedereen.

Neen tot zijn kind, zijn vriend, zijn vorst,
 En tot de schare — neen!
 Uit hooge niet, maar vrome borst,
 Neen — schoon alléén

Neen, voor den naam, den roem, de macht,
 Den top der blinkende eer,
 En waar Fortuin hem lokt en lacht:
 Ik biede u meer!

Neen, in 't beslissend uur van 't lot,
 Als 't machtig geestenkoor
 Des wijzen kloekheid vaak bespot
 En brengt van 't spoor.

Neen, tot den Booze, in licht(gewaad!
 Die 't edel hart verleidt;
 Den Booze — met het zacht gelaat,
 Dat bidt of schreit.

Neen, tot zichzelf, zijn slingrend hart,
 Vol gloed of teederhêen,
 Neen — met een traan van spijt, van smart,
 Maar nochtans neen.

Gelukkig, op de gladder paên
 Des levens, die 't vermag;
 Die man zal recht en veilig gaan,
 En eischt ontzag.

Ons Ja volgt menig lang berouw,
 Te lang, te wreed, te spaê . . .
 Voor 't onbedachte woord der trouw
 Is geen genaê.

Ons laf, ons roekloos Ja baart pijn,
 Bezwaart, verstrikt, voert mee . . .
 Ons Neen wekt haat, kost moeite en strijd
 Doch baart ons vree.

Verkiest gij rust, voor schande en schaê,
 Bij 't wisslend levenslot,
 Zeg meestal neen, maar zelden ja.
 Tenzij — tot God!

Volg Hem, die tranen en gebeên
 Weerstand op harden toon,
 En neen sprak tot zijn vriend — en neen
 Voor 's werelds troon!

P. A. DE GÉNESTET.

Overleden.

MEIJER. — Te Rotterdam, 2 Juni 1903, Lourens Meijer, zoon van Stephanus — en Arendje Meijer, geboren den 23sten Augustus 1891 te Dordrecht, en aldaar ingezegend door Onderling A. W. Judd, den 18den Maart 1896.

I N H O U D :

Liefde en Wet	Blz. 177	Zondagschool- ^o chetsen	Blz. 189
Eene Profetie en hare Vervulling	" 179	Notitie van Conferentie	" 191
Van de andere Zijde	" 182	Inwijding van het Christiania-Huis	" 191
Ontvangsten en Gaven van de vorige Feuw	" 183	Mededeelingen	" 191
Benoeming	" 184	Verzoek	" 191
Onze Naam	" 185	Neen	" 192
Wetten voor Geestelijke Ontwikkeling	" 187	Overleden	" 192

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Izaäk Hubertstraat 120, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per Exemplaar 10 cent.